

France Balantič | Umiram

Umiram... Dež pomladni v metežu vonjav
ponoči je oplaknil okna, zdaj jih sonce liže.
Pripeli gnezda ptiči na muževnih vej so križe,
prepoln življenja je brstiček se razklal.

Trobentice zbudile v noč zaklete so junake,
to srca so, te plodne kepe, kjer požene vse,
kar kdaj iz Stvarnikovih se dlani ospè —
zdaj vpletajo kraljičnam v lase sončne trake.

Umiram, jaz umiram... Dan kipi čez rob,
bogat je svet, ne briga se za skledico srebrno,
zdrobi jo... Sonce je proseno zrno,
na ustnicah je duša, kot na strehi ždi golob.

Umiram... O, tam v gozdu se nekje šopiri šoja,
nekje tam potok peti je začel.